

Zpět na eseje

In memoriam Petr Novák

Když filozof Staré Číny řekl někomu: „Přeji ti zajímavý Život“, nebylo to přání, ale kletba...

Minimálně jedna ze tří sudiček stojících nad kolébkou **Petra Nováka**, musela mít šikmé oči a nažloutlou pleť...

Nejinak tomu bylo i u ostatních veteránů naší rockové generace, jejich život měl k selance vesmírně daleko...

Dozvuky druhé světové války, únor 48, padesátá léta, studená válka, totalita, nedostatečný nejen kulturní styk s „ostatním“ světem, zákazy, příkazy, „umělochrupné“ úsměvné nadšení, emigrace skutečná i vnitřní a všude kolem se rozlívající bezbřehé kafkovské, šedivé moře, zdánlivě klidné, bez otazníků, ale čpící ztajenou výhružkou a strachem...

Když přes tento filtr prošel, koncem 50tých a začátkem 60. let, „Kráľ Rock n Roll“, jedním z jeho mnoha převleků byla i specificky česká „bigbítová“ písnička, a jedním z jejích „krejčích“ byl právě Petr Novák...

Jednoho letošního srpnového rána jsem seděl u stolu, díval se z okna do jihočeského lužního oparu a z hlavy, ve které mi zněla jedna z posledních melodií Petra Nováka, to bylo na bílý papír už docela blízko k veršům...

Jsem zvyklý mít při psaní puštěné rádio, které mi vytváří „hlučnou samotu“ nepřítomné hospody...

Co tam říkají, většinou nevnímám, ale jde-li o něco důležitého, podvědomí zapne červenou kontrolku...

Zaslechl jsem Novákovo jméno. V první chvíli mě napadlo, že mu třeba blahopřeji k narozeninám. To jsem zamítl, na jeho dvaapadesátiny bylo v srpnu příliš brzo...

Na Smrt ne...

Když zprávu opakovali, potvrdili mi to, co už jsem vnitřně věděl. Petr Novák zemřel 19. 8. 1997

V kolotoči myšlenek a vzpomínání se mi to, že naše poslední album už nenazpívá, jevílo proti skutečnosti, že už není, nicotné...

Když jsem se vrátil do Prahy a spojil se s kluky z kapely, dozvěděl jsem se, že je napadlo namísto smutečního obřadu, který si Novák nepřál, muzikantské setkání, kde by různí zpěváci a muzikanti, souputníci i ti mladší, které Petr nějak poznačil, zazpívali kromě jeho starých klasických, dnes už „nesmrtelných pecek“ i ty naše nové, které už nestačil nazpívat. I když se to zdálo v tak krátkém čase nemožné, večer se uskutečnil, 18. října v Kongresovém centru v Praze.

Na jevišti se vystřídaly dvě generace rockerů a v sále seděly určitě babičky, matky, dcery i vnučky...Trochu jsem se obával, aby večer nesklouzl do nechtěné sentimentality nebo křečovitě chtěnosti.

Nestalo se tak.

Lidi v sále, unavení současnou „blbou náladou“ z ekonomické a politické situace, vstoupili vstřícně do očištné lázně Novákových písniček, do světa, kde se Láska, Krása a lidské souznění nepřezily...

Spojení hlediště – jeviště bylo přímé a večer takový, jako Petr Novák sám...

Na tom jsme se shodli po koncertě všichni „pozůstalí“...

Než si záznam živé nahrávky tohoto večera, In memoriam Petr Novák, položíte na svůj gramofon, chtěl bych vám popřát zajímavý život, protože bez kletby by to nebyl ani Život ani Rock.

(Pavel Vrba : sleeve note na CD Ahoj, Tvůj Petr se záznamem koncertu z 18. 10. 1997 v KCP, kde zpívali písničky s novými texty napsanými Pavlem Vrbou pro Petra tito umělci:

Aleš Brichta, Ivan Hlas, Petr Jandy, Karel Kahovec, David Koller, Luboš Pospíšil, Michal Prokop, Pavel Sedláček, Miroslav Žbirka.)

[Zpět na začátek eseje](#)